

Arrest

nr. 194 033 van 20 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2017 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen houdende een inreisverbod voor de duur van twee jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 oktober 2017 om 13 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen dienden op 6 december 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam op 28 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 63.811, van 24 juni 2011, weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. Ten aanzien van de verzoekende partijen werd op 13 juli 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) getroffen.

Op 15 juli 2011 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Inmiddels werd een identificatieprocedure opgestart en werd een akkoord verkregen met de Kosovaarse vertegenwoordiging aangaande het afleveren van de geldige reisdocumenten.

Op 4 augustus 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard.

Op 24 januari 2013 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Op 26 februari 2013 stelde de ambtenaar-geneesheer een advies op. Op 26 februari 2013 werd ook de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard en werden de verzoekende partijen bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 25 juni 2014 dienden zij een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam op 9 juli 2014 een beslissing tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 3 september 2014 nam de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

Op 5 september 2014 dienden de verzoekende partijen een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 11 september 2014 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) ten aanzien van de verzoekende partijen. Tegen deze beslissingen dienden zij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

De ambtenaar-geneesheer stelde op 30 september 2014 een advies op naar aanleiding van de derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter*, ingediend op 5 september 2014 en oordeelde dat de voorgelegde getuigschriften de reeds eerder aangehaalde gezondheidssituatie, zoals voorgesteld in de aanvraag van 24 januari 2013 bevestigden.

Op 2 oktober 2014 werd de derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard bij toepassing van artikel 9*ter* §3, 5° van de vreemdelingenwet. Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) getroffen.

Op 6 maart 2015, bij arrest nr. 140.446, weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 29 juni 2015, bij arrest nr. 148.759, verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring ingediend op 25 september 2014, gericht tegen de bijlagen 13*quinquies* van 11 september 2014.

Op 23 mei 2016 dienden de verzoekende partijen een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

De ambtenaar-geneesheer stelde op 24 oktober 2016 een advies op.

Op 26 oktober 2016 werd de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, ingediend op 23 mei 2016, onontvankelijk verklaard bij toepassing van artikel 9*ter*

§3, 5° van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, gekend onder rolnummer 200.813.

Diezelfde dag werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) getroffen ten aanzien van de verzoekende partijen. Hiertegen dienden zij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, gekend onder rolnummer 200.788.

Op 28 februari 2017 werden de beslissingen van 26 oktober 2016 ingetrokken.

Op 8 juni 2017 werd de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard.

Op 31 juli 2017 verwierp de Raad, bij arresten met nrs. 190.180 en 186.669, de beroepen tot nietigverklaring.

De ambtenaar-geneesheer stelde op 18 september 2017 een nieuw advies op.

De vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 23 mei 2016, werd op 19 september 2017 ongegrond verklaard. Op 19 september 2017 werden de verzoekende partijen opnieuw bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Zij werden van voormelde beslissingen op 3 oktober 2017 ter kennis gesteld.

Op 13 oktober 2017 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal wegens illegaal verblijf (PV nrs. BR.55.LL.100659/2017 en BR.55.LL.100660/2017).

Op diezelfde dag werd ten aanzien van hen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Eveneens op 13 oktober 2017 werd de beslissing genomen waarbij hen een inreisverbod werd opgelegd (bijlage 13sexies) voor de duur van 2 jaar. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

Op 17 oktober 2017 dienden de verzoekende partijen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 19 september 2017.

Er is een vlucht voorzien op 27 oktober 2017.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

De verzoekende partijen tonen niet aan dat *in casu* een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

De summiere uiteenzetting in het verzoekschrift inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft voornamelijk betrekking op de bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), waarvan de verzoekende partijen in een apart beroep de schorsing van de tenuitvoerlegging vorderen, en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor de met deze vordering bestreden beslissingen.

De verzoekende partijen brengen immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat hun onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor de inreisverboden met onmiddellijke ingang zouden moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit *in concreto* zou zijn aangetoond, zich realiseert.

De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In deze omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen deze inreisverboden zich opdringt. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre gericht tegen de bestreden inreisverboden dient dan ook te worden verworpen nu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

J. CAMU